

với luật tự nhiên của loại người. Phải tuyệt đối cầm chì, vì chính ta, người đàn bà đã làm sụp đổ ngai vàng nhà Mân Thanh”.

Cũng giống như nữ hoàng Ai Cập Cléopatre, Từ Hy Thái Hậu muốn được chết trong tư thế đẹp và tang lễ phải linh đình trọng thể. Bà cho triệu Phong Lữ đến bên giường bệnh dặn Phong Lữ phải nhân danh Tổng Tư Lệnh Quân Đội và thay mặt Hoàng gia tổ chức cuộc tang cho bà. Nói xong Từ Hy từ từ nhắm mắt nhung bàn tay của bà vẫn nắm chặt bàn tay Phong Lữ. Việc Từ Hy bảo Phong Lữ đứng ra tổ chức tang lễ cho mình hình như bà muốn được thỏa mãn tình cảm khi được người tình yêu dấu đích thân lo lắng cho chuyến ra đi vĩnh viễn của mình.

Đúng như nguyện vọng của Từ Hy Thái Hậu, tang lễ của con người đệ nhất quyền uy đó được tổ chức hết sức trọng thể, lăng tẩm của Từ Hy chứa đầy báu vật. Người bà được quàng tới chín lần nhung chuỗi ngọc quý tấm áo choàng ở ngoài được thêu bằng chỉ vàng dát ngọc, hai tay đeo vòng vàng đính kim cương, chân mang đôi giày làm bằng ngọc bích. Những tượng Phật bằng mã não, nhung viên kim cương to lớn và ngọc ngà châu báu được chất đầy trong chiếc quan tài hai lớp bằng loại gỗ trầm hương ở rừng Liêu Châu đã trở thành một kho tàng chứa đầy báu vật nhất trong tất cả lăng tẩm của các Vua Tàu. Chính vì vậy mà sau này những người có quyền lực thuộc nhóm Viên Thế Khải đã cho đào mộ Từ Hy để lấy những báu vật đó. Và cái tên Từ Hy Thái Hậu hầu như đã bị quên lãng trong lòng người dân Trung Hoa ở vào cuối thế kỷ 20 này. Còn chăng chỉ là một Di Hòa Viên tráng lệ, hiện diện như một kỷ niệm của người đàn bà một thời vang bóng. □

Lục Lạc Reo

VÂN PHỐ HOÀNG ĐỐNG

Hừa xong bữa cơm tối, vợ chồng ông Thiệu và bé Học ngồi xem ti-vi. Lụa giúp chị dọn rửa chén bát. Sau phần tin tức, chương trình truyền hình chuyển qua mục tiên đoán thời tiết. Trên màn ảnh, xuất hiện người xướng ngôn viên bên cạnh một bản đồ của miền Tây Bắc Hoa Kỳ. Chồng trên bản đồ là một đám mây màu xám. Người xướng ngôn viên giải thích. Đám mây màu xám mà quý vị thấy đây là kết quả của hai vùng ảnh hưởng. Một khối không khí lạnh từ Alaska thổi xuống để hội ngộ với một đám mây lớn đầy hơi nước từ biển Thái Bình Dương thổi qua. Và khi chúng gặp nhau, như quý vị biết, tuyết sẽ rơi. Vâng, chúng tôi tiên đoán, nội đêm nay, chậm lắm là sáng mai, các vùng British Columbia, Washington, Oregon và miền Bắc California sẽ chứng kiến một trận bão tuyết đầu mùa.

Từ bên bồn rửa chén, Lụa sung sướng reo lên:

– Có tuyết chị Nhung ơi!

Tuy không ai phản ứng với nỗi vui hồn nhiên của bé Lụa, tất cả mọi

người đều thấy náo nức nếu được trông thấy tuyết rơi lần đầu trong đời. Gia đình ông Học mới định cư, theo diện HO, ở thành phố Hoa Hồng thuộc tiểu bang Oregon cách đây được mấy tháng.

Nhung lặng lẽ rửa chén bát trong lúc tâm tư trầm xuống với những nhớ thương ray rứt. Viết bao nhiêu bức thư trong vòng mấy tháng nay Nhung vẫn chưa nhận được thư trả lời của Nguyên. Nhìn ra ngoài trời đêm đen, Nhung cảm thấy tuyệt vọng. Làm sao gặp lại chàng. Ba tiếng Thái Bình Dương vẫn còn vang vẳng trong tai. Sao xa xăm thế!

Bên kia bàn ăn, bé Học ngã đầu trong ngực mẹ say sưa ngủ. Ngồi sát bên vợ, Ông Học xem ti-vi. Một cảm giác ấm áp và thoải mái lan tỏa khắp người ông. Ông thường nói với vợ: Muốn sướng thì phải nhìn xuống dưới. Tuy chưa có việc làm, đang sống nhờ trợ cấp xã hội, ông vẫn thấy đầy đủ hơn bởi phần cuộc đời ở Việt Nam. Ông quan niệm cuộc di cư sang Hoa Kỳ là một sinh lộ cho các con.

Nếu Việt Nam không mất, dù là một công chức cao cấp như ông, vợ chồng ông vẫn không có cách nào gởi con đi du học. Mộng ước của vợ chồng ông là nuôi dưỡng các con học hành thành tài, có gia đình êm ấm, thương yêu đùm bọc nhau. Nhìn xung quanh, ông cảm thấy tin tưởng. Trong một xã hội như Hoa Kỳ, phối hợp với lối sống Việt Nam, cha mẹ, con cái, khi chưa lập gia đình, nếu chung sống dưới một mái nhà thì những lo âu thất nghiệp không còn chỗ đứng. Do đó, vợ chồng ông luôn luôn dạy dỗ con cái vun xới tình thương gia đình. Vợ chồng ông biết rõ các ông thương cha mẹ chúng rất nhiều. Điều đó an ủi vợ chồng ông vô kể. Quả tình, ngày nay, sau bao nhiêu mất mát, vợ chồng ông không mấy thấy mặn nồng với hai chữ yêu nước như lúc họ còn trẻ. Ông vẫn nghĩ rằng, dù cho các con ông sống ở nước ngoài, tận đáy lòng, chúng vẫn thấy mình là người Việt Nam. Vì dù gì chẳng nữa lá rụng vẫn về cội. Dứt khoát với chính mình, ông xích lại gần vợ và bằng một cử động âu yếm tự nhiên, ông kéo cả vợ lẫn con thật sát vào người mình.

Từ trong phòng ngủ, tiếng Lụa réo lên:

– Đôi giày boot của em đâu chị Nhung?

Nghe gọi tên mình, Nhung tỉnh người, nói lớn:

– Đã có tuyết đâu mà ồn ào thế?

* * *

Đúng giờ, ông Học thức dậy. Trong chăn ấm, ông nhìn về cửa sổ. Ông thấy tưới sáng hơn mọi ngày. Ông rón rén ra khỏi giường, đến bên cửa sổ và khẽ vén màn lên. Ngoài trời, tuyết rơi trên một nền trắng xóa, dày và mềm mại. Ông tỉnh lại thức dậy thì bà Yến, vợ ông, đang khẽ vén chăn ra khỏi giường. Hai vợ chồng cùng đến bên cửa sổ. Họ nhìn nhau để chia sẻ ngạc nhiên và sung sướng

được thấy tuyết lần đầu. Ôm vợ vào lòng cho đỡ lạnh, hai vợ chồng nhìn tuyết rơi mà không nói với nhau một lời nào. Trong lúc đó, bé Học vẫn khò khò ngủ trong chăn ấm. Một lúc sau, ông Học mới nói với vợ:

– Nhìn cảnh này Anh thấy thầm thía về những mùa lạnh của miền Bắc!

– Thôi anh ơi! Bỏ chuyện cũ đi, em không muốn nghe đâu.

Để tỏ ý đồng tình, ông siết chặt vợ vào lòng hơn nữa.

Dưới chăn ấm, Nhung nằm nghiêng đầu lưng với bé Lụa đang ngủ vùi. Nhung thức dậy từ lâu, mắt mở để cho mình chìm sâu trong tưởng nhớ. Nước mắt chảy ướt gối, Nhung thương Nguyên quá chừng. Nửa quả địa cầu, và một đại dương ngăn cách cùng với vô vàn cảm trớ, làm sao gấp nhau đây?

Chuông điện thoại reo, Nhung nhắc ống nghe để gần tai:

– Hello!

– Chị Nhung ơi! Chị thấy tuyết rơi chưa?

– Có, Chị đang nhìn tuyết rơi đây. Đẹp quá hả em!

– Vâng, hết sẩy, Lụa dậy chưa hả chị? Chị cho em nói chuyện với nó một chút được không?

– Để chị thức nó dậy. Nhung lấy tay che ống nói, kêu lớn:

– Lụa ơi, có Hồng gọi em.

Nghe gọi, Lụa hỏi:

– Ai gọi em?

– Hồng.

– Gió đó mày?

– Mày không thấy gì sao? Ra cửa sổ mà nhìn tuyết rơi.

– Chị Nhung kéo màn giùm em chút xíu. Đẹp quá Hồng ơi. Mày ra ngoài chơi không?

– À tao quên cho mày biết là radio và ti vi mới thông báo là tất cả các trường học đều đóng cửa. Sướng chưa em! Tao chờ mày ra chơi tuyết. Thôi chốc nữa gặp nhau nghe. Bye-

bye!

Khi ông Thiệu đẩy nhẹ cửa bước vào phòng của Nhung, ông thấy Nhung đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Ông biết Nhung đang nghĩ gì, nên lặng lẽ đóng cửa di ra. Nghe tiếng động, Nhung ngoảnh nhìn thấy cha, nói:

– Ba thấy tuyết rơi đẹp không?

Đến sát bên con, ông ôm con vào lòng, siết mạnh, ngực đau và không nói gì thêm.

Chờ cho cha ra khỏi phòng, Nhung tới bàn kéo hộp lấy ra hộp music box. Đó là món đồ chơi Nhung thích nhất. Nhung để cho các em muốn lấy món gì thì lấy, nàng chỉ xin hộp music box mà thôi. Các hội thiện nguyện cho gia đình Nhung nhiều đồ l้า. Áo quần lạnh mà bé Lụa đang mặc để chơi tuyết ngoài trời hôm nay cũng là của nhà thờ cho. Nhung vừa đến bên cửa sổ thì Lụa và Hồng cũng vừa đến sát bên ngoài chỗ Nhung đang đứng. Nhìn các em chơi tuyết, Nhung vừa lên dây thiêu hộp music box. Lấy hai bàn tay che miệng, Lụa nói với Nhung:

– Vui lắm chị ơi, ra chơi đi. Để em cho chị xem tuyết của trời. Em chưa thấy một cái hình nào đẹp bằng tuyết.

Lụa lấy ngón tay khều một cánh tuyết trắng nhỏ xíu để trên đầu ngón tay và đưa lên cho chị xem. Nhung cúi thật gần để nhìn ngón tay nhỏ, hồng vì lạnh của Lụa trên đó có một bông tuyết trắng tinh sảo và cân đối. Tiếng nhạc “Jingle Bells” từ hộp music box reo vui làm cho Nhung khẽ nở nụ cười!

Glacier Lily,
November 18, 1994.